

Beføstning en fordeelagtig Egenkab med Dræne; i bebrageriff Hensigt, hvorhos Udtrykket „optager“ er forandret til „borttager“ og foran dette, i Righed med den norste Straffelovs Kap. 21 § 11, indfødt Ordet „sætter“, da det vel kan tænkes, at Nogen i bebrageriff Hensigt anbringer en Skjelsteen, hvor der tidligere ikke har været nogen; saaledes betegnet Grænse imellem de forskjellige Eiendomme. Med Hensyn til det i Fd. 1840 § 50 3die Ved omtalte Tilfælde, at Nogen flytter Skjelsteen og beslige under saadanne Omstændigheder, at det klarligt kan skjønnes; at den Skyldige ei kunde vente, at den af ham foretagne Forandring kunde blive skjult, saaat hans Handling mere har Præg af Selvræddighed end af Attraad; efter ved det brugte Middel at berøve en Anden; Beviset for hans Ret, — skal man iøvrigt bemærke; at det ikke turde være nødvendigt at optage nogen tilsvarende Bestemmelse som Undtagelse fra eller Modifikation i Udkastets § 275; efter som det nævnte Forhold efter Paragraphens Affattelse ikke gaar ind under samme, naar ingen bebrageriff Hensigt er tilstede; hvormod den Paagældendes Forhold i et saadant Tilfælde, forsaavidt det opløser sig i en ulovlig Selvtægt, maa blive at bedømme og straffe efter den almindelige Regel desangaaende i Udkastets § 111. — Betydeligere Endringer har man troet at burde foreslaae i Fd. 1840 §§ 47—49. Man har saaledes for det første af den næsnævnte § 47 udeladt den Passus, hvorved der sættes Straf for den, der ved Brugen af iøvrigt rigtigt Maal og Vægt fornretter Andre, idet dette Tilfælde ikke gaar ind under Begrebet Falsk, men maa betragtes som Bedrageri, ligesom der ikke synes at være Tvivl til med Fd. 1840 § 47 betinget at undergive et saadant Forhold, der kan tænkes at være udøvet i betydelig Omfang og iøvrigt under graverende Omstændigheder, en extraordinal mildere Straffebestemmelse, hvormod det turde være i sin Orden at lade det gaae ind under de almindelige Straffebestemmelser angaaende Bedrageri, navnlig Udkastets § 252 eller, efter Omstændighederne, sammes § 253. De andre Tilfælde, hvorfor Fd. 1840 § 47 sætter ringere Straf, nemlig hvor Maal og Vægt, der ikke er lovligt justeret, eller som

ved Tid eller Brug er bleven forandret, benyttes i Handel og Wandel, ere dernæst vel gjorte til Gjenstand for en særegen Bestemmelse i det 2det Stykke af Udkastets § 273; men idet man, som tidligere bemærket, ikke har anseet det for rigtigt at benytte Forbrydelse af Næringsret som en særegen Straf, har man ganske i Almindelighed sat Straffen for det omhandlede Forhold til Bøder indtil 100 Rd. og i Gjen tagelsestilfælde høiere Bøder eller Fængsel. Man har derhos udeladt Slutningsbestemmelsen i Fd. 1840 § 47 om Straffen for den, i hvis Handel eller Næring urigtigt Maal og Vægt er benyttet (eller Nogen er bleven for urettet ved Brugen af Maal og Vægt), efter som det synes at ligge i Sagens Natur, at Huusbonden maa bære Ansvar for Mangel paa tilbørligt Tilsyn med, hvad der i hans Handel og Næring foretages af hans Folk, ligesom en saadan Bestemmelse efter sin Natur heller ikke hører hjemme i Straffeloven. I den første Deel af Fd. 1840 § 47, der angaaer det egentlige Falsk med Hensyn til Maal og Vægt, har man endelig deels ombyttet Udtrykket „falsk“ Maal og Vægt med „urigtig“ Maal og Vægt, fordi det førstnævnte Ord muligt kunde synes at indbydere, at Misdetallet skulde, om just ikke udgives for justeret, saa dog have Udseende deraf, medens det, hvorpaa det kommer an, dog nærmest er, at det er dannet af større eller mindre Indhold end det anordnede, hvorfor ogsaa Mødsætningen dertil betegnes ved Udtrykket „rette“; deels har man anseet det for overflødig at indlade sig paa at anføre de forskjellige Maader, hvorpaa Maal og Vægteredsfaber kunne forfalles, saavel som paa særligt at omtale den, der i den forfærdige falsk Maal m. m. eller forfalles de rette; da dette Forhold maa bedømmes efter de almindelige Regler i Udkastets 5te Kapitel, navnlig dets § 50. Det er iøvrigt fundet unødvendigt at tilføje Noget om, at de falske eller forfalskede Maal m. v. skulle konfiskeres og kasseres, hvormod Bestemmelser fandtes i den ældre Anordning om Maal og Vægt (Fd. 10de Januar 1698), da det formeentlig maa være overladt til Politiet i den Henseende at foranledige det Fornødne; jfr. og Udkastets § 32. — §§ 48 og 49 i Fd. 1840 ere, med forskjellige Udelat-